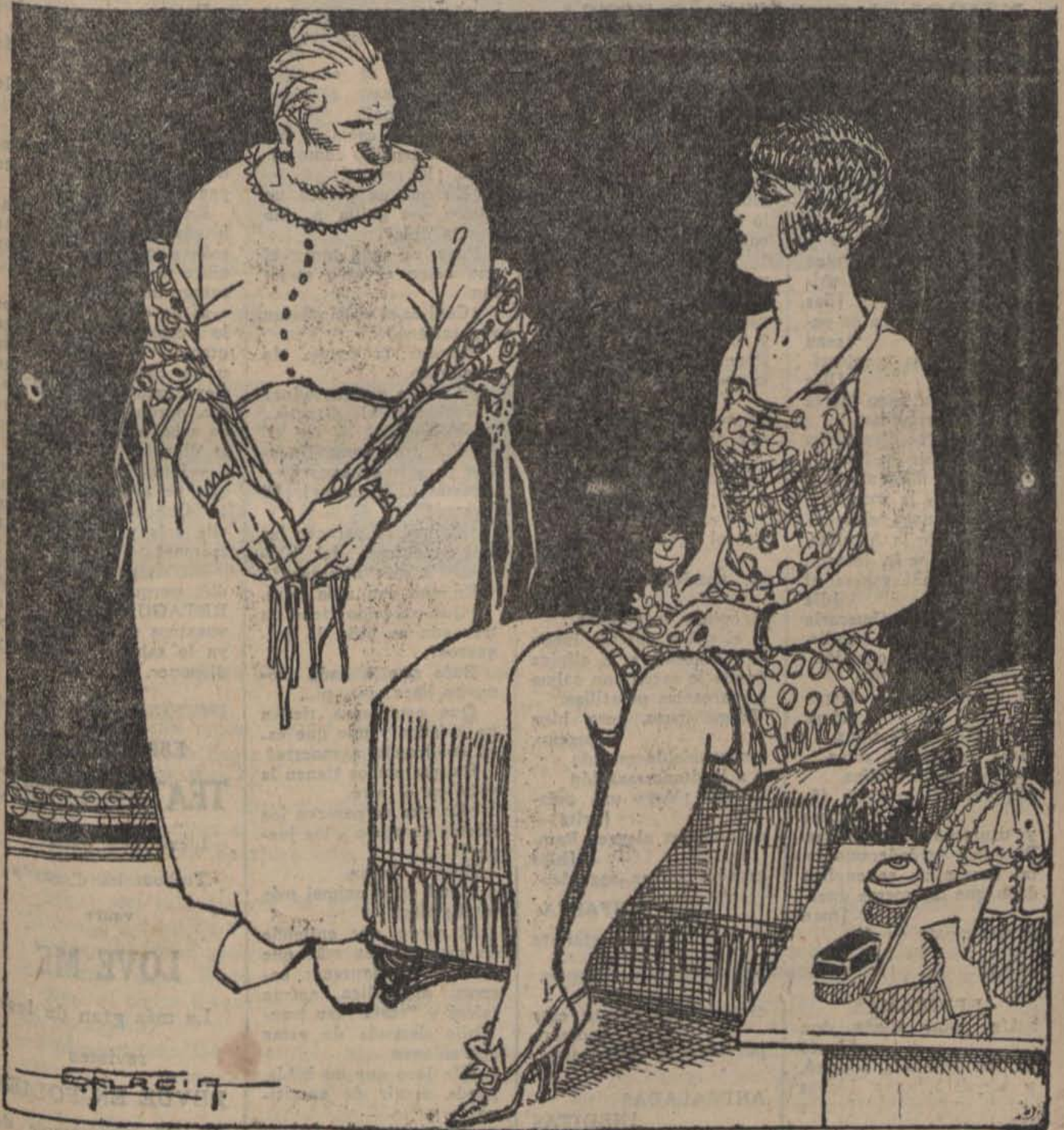

LA TUIES

—Vols fer el favor de dir-me que hi aneu a fer cada dia al cine, tu i en Ramon? No vos cansa de veure sempre les mateixes pel·lícules?

—Ah, però... hi fan pel·lícules al cine? Ni me n'havia adonat!

Un
EPIG
en los
y adquirió una
cuyo precio no p
Pura se llama la
señora Sofia.

Diario semanal flamante y lustrado, de avisos, anuncios y esquelas mortuorias
¡ SALE HOY !

Nuestro programa: Seriedad, economía, rapidez en los encargos y a vivir como se pueda

Según Rufasta, Camorra vamos a ver por la zorra

He sabido que en la [Rambla] aconteció el otro día un suceso muy curioso y que tiene mucha miga. A las diez de la mañana una zorra muy bonita por entre la concurrencia paseábase tranquila, sembrando la alarma y [pánico] entre las muchas chiquillas que a aquella hora se pasean mostrando las pantorrillas y excitando al sexo fuerte a cometer tropelías o a marcharse disparados a alguna casa de tías. Un urbano diligente, dióle caza a la zorrilla echándole luego el lazo los mozos de la Alcaldía, y al Parque se la llevaron para que allí espere el día en que vengan a buscarla sus dueños o su familia. El sucedido en cuestión ha sido la comidilla de bares, bancos, despachos, talleres de modistillas, casas de honesto solaz, vendedores de judías, empresas de pompas fúnebres y usureros prestamistas. Porque, verdaderamente, tal suceso no se explica dado que las zorras duermen general- día.

Ahora, si la autoridad competente, determina que se efectue en las [Ramblas] la caza de las zorrillas, desde las diez de la noche hasta que amanece el día, tendrá que movilizar lo menos cien policías con tanques, autos blindados y otros mil galimatías suspendiendo sin demora peatones, bicicletas y autos de menor cuantía. Porque hay a cientos y a la marcha de los tranvías, [miles] de esas alimañas vivas que tienen sus escondrijos en las callejas vecinas y al público hacen más [mal] que el cáncer, la tos ferina, el charlestón, el jazz-band, el opio y la cocaína. Y el pobre corrido luego ha de acudir a la clínica donde le sacan con calma a mares las pesetillas. Venga, pues, pero bien pronto, tan saludable medida y a la deszorrización —¿eh? ¡Vaya una palabrilla!— de nuestras alegres Ramblas procedamos en seguida.

RUFASTA
comentarista

don
isto
ró,
s

creo le han puesto este nombre por error de ortografía.

ANIMALADAS
INEDITAS

¿Cuál es el patrón de los exploradores?

¿No lo saben ustedes? Pues es bien sencillo: ¡San Boy!

¿Y el mono que más empipa?

El monomo.

¿Cuál es el ron que siempre tienen a mano los carreteros?

¿Tampoco caéis en éste? Tan sencillo como resulta. ¡El ron-zal!

¿En qué se parece un ladrón que guilla a uno que la diña?

Pues en que tanto el uno como el otro es-piran.

¿Cuál es el colmo de un vegetariano?

Rehusar la carne.. de membrillo.

¿Y el de un boxeador? Rechazar el directo... de Valencia.

¿Qué tren toma Uzcudun para ir a boxear?

¡Cuál va a tomar! ¡El directo!

¿En qué se parecen las alegres chicas del "Cómico" a un "Longines"?

En que van a la hora.

¿Qué parecido tiene un tren con un niño de bolqueros?

Pues que a cada momento hace: pi... pi...

¿Qué semejanza tienen un aviador y uno que está condenado a muerte?

En que ambos tienen la vida en el aire.

¿En que se parecen los mistos de cinco a los jueces?

En que fallan.

¿Cual es el animal más inteligente?

El cerdo, que entiende de matemáticas más que los otros. Figuras: ensuma, multiplica, extrae raíces y "resta" tan tranquilo después de estas operaciones...

¿Un loro que no habla, puede servir de aperitivo?

¡Ya lo creo! ¡Como que es vert-mut!

¿Una locomotora, en

que se parece a un intelectual a quien acaban de dar un banquete?

En que tiene muchos humos.

¿Cuál es el colmo de un pastelero?

Tener una noia que le resulte una perita en dulce...

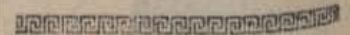
¿Y una isla deshabitada a una señora que hace pagar cinco duros?

En que una isla deshabitada, es desierta, y una señora que hace pagar cinco duros, de-sierta... categoría.

Si no os ha gustado, os lo cambiaré por este otro: Un amigo mío se pelea con su novia, que tiene catorce años y medio, porque ella quiere irse a bañar y él no. Y yo le digo:

—Pues, hombre, eso sí que se arregla fácilmente. Que se eche al agua ella sola y... ¡pelillos a la mar!

Mi amigo no lo entendió, porque no lee LA RETAGUARDIA. Si a vosotros os ha gustado, ya lo sabéis: mandar y disponer.

ESPECTACLES

TEATRE COMIC

L'èxit dels èxits

Tothom ha d'anar a veure

LOVE-ME

La més gran de les revistes

REVUE EN FOLIES

El millor espectacle de Barcelona

Redacció i Administració: Bou de Sant Pere, 9.

SURT ELS DIJOUS

Altra volta els anuncis parisencs

NO tenim més remei: hem de tornar-hi. Vegin el que es pot llegir a les simpàtiques columnes del "Merle Rose":

"Matrimoni jove, gustos moderns, desitjaria passar les vacances a la vora del mar, amb dona jove i espiritual. Escriure amb fotografia, que serà tornada."

Heu's ací una manera de practicar el famós "ménage a trois" a l'inrevés.

"Sóc una dona glacial i cerco en va això que en diuen l'amor. El trobaré?"

Res, el conte d'aquella que volia que obrissin el paraigües.

"Massatgista. Dona fermesa als pits. Eficàcia demostrada. Primera sessió gratuïta, si clienta bonica."

Res: això deu ésser allò de "se tiran pechos y se llogan carretones", que deia fa vint anys en una botiga del carrer de l'Oli.

"Senyor modern, garçonniere pròpia, desitja

dues gentils amiguetes, de preferència, germanes."

Recomanem al pare de les noies que contestin a aquest anunci, que es faci fer uns calçotets ben reforçats, perquè sembla que l'anunciant no té manies.

I va aquest darrer, que és allò que es diu una joia:

"Qui voldrà venjar esposa indignament enganyada, absolutament honrada, de vint-i-dos anys, rossa, primeta, però molt ben proporcionada? El meu ideal fóra un tipus americà, herculi, però que reunís tota la gràcia i l'encís llatí a l'hora de practicar l'amor."

Apa, nois "guapos"! Què espereu per guillar a París?

En Ford, mecànic

AQUESTA ens ve d'Amèrica i és cosa de què la contem.

El famós multimilionari Henry Ford, es passejava tot sol, un matí, en un auto de la seva cèlebre marca, naturalment, per una ampla carretera, quan veié un jove motorista a qui una avaria tenia empantanegat.

El cotxe avariament era un "Ford" també i el milionari va córrer a ajudar-lo.

En un moment ho tingué tot arreglat.

El motorista li va donar les gràcies i, ficant ma a la butxaca, es tragué un bitllet d'un dòlar, i digué a en Ford, que, com és natural, no havia revelat la seva veritable identitat:

—Teniu, perquè aneu a beure.

— Moltes gràcies — respongué el milionari — però no puc acceptar. En primer lloc, el que he fet per vós no té cap importància, i, en segon, sóc multimilionari i ja compendreu...

El motorista es va quedar mirant a en Ford amb una rialla irònica i li va respondre:

— Vós, multimilionari? Què m'heu d'explicar a mi! Si ho fossiu no anirieu pas en "Ford"!

Els efectes de la calor

FA una calor completament pròpia dels tròpics.

Amb això hi guanyen els bars, que despatxen moltes "sibeques" i els banys, on no s'hi cap de gent, i hi perden les butxaques, perquè el beure i l'anar als banys costa quartos y els ventres estan tots desguitarrats per l'excés de beguda fresca.

Un amic nostre, fa quinze dies que ha d'anar a la comuna cinc o sis cops per jornada.

Laltre dia el vàrem trobar per la Rambla.

— I doncs, senyor Roca — li vàrem preguntar — Com es troba?

I ell, amb el seu etern somriure, ens va respondre:

— Si, miri... anar fent...

L'Hortolà de Sant Boi

LA VIDUA DEL MANDARI

JA que la Xina, amb això dels nordistes i dels sudistes s'ha posat de moda, una anèdota xinesa no vindrà malament.

Una mandarina — perdó: la dona d'un mandarí! — ploriquejava damunt del llit on el seu marit la dinyava amb una resignació digna d'un fill de Confucchi.

— Et tornaràs a casar, quan jo sigui mort? — va preguntar el mandarí.

— Mai!

— No, jo no vull extremar tan el teu sacrifici.

— A tu què t'agrada més, saltar, o parar?

— Tu diràs, dona! Parar!...

Jove, bonica i ardenta com ets, tu no podríes viure sense l'amor. Només et demano que no et tornis a casar fins que s'hagi assecat la terra de la meua tomba...

El mandarí va morir i mai ningú no va compendre perquè la xamosa vídua anava cada matí a ventar amb un vano la terra fresca de la tomba, com si tingués por de que el seu marit tingués calor...

Vanda Rhotta

ELS DOS REINCIDENTS

L'ALTRE dia, un lladregot fou detingut pels urbans i portat a la disposició del jutge de guardia.

— Ja torneu a ésser aquí? — li va preguntar aquest — Rediable! Ja vos he condemnat vuit vegades a diverses penes per robatori!

El lladregot va somriure i respongué:

— Així — digué — tots dos som reincidents...

C. Umi

LA VENEDORA PERSUASIVA

—Em sembla que és hora de posar-me el mallot, perquè ja comencen a venir joves.

L'ERRO D'EN PERET

EN Peret, que és un noi d'allò més trempat i aixirít, té gran afició a les senyores. De manera que, així que li sobren dos duros — cosa bastant freqüent perquè es guanya molt bé la vida — corre al carrer de Barbarà a la recerca d'una franceseta que viu en una pensió i que el té mig boig.

L'altre dissabte, el noi es veu que portava pressa o estava distret. El cert és que, badant, en lloc de trucar al segon pis del meublé de referència, que és on viu la francesa en qüestió, va trucar al primer.

L'erro no podia tenir grans conseqüències, ja que en tota la casa s'esplota el mateix negoci.

Una noia rossa, molt entremaliada, sortí, mig nua, a obrir.

—Què volia, jove?

—Que no hi ha la Nini? — féu en Peret.

—No — respongué la noia. — La Nini, viu al pis del damunt, però, si vostè vol, jo em deixaré dir Nini i així s'estalviarà unes quantes escales...

Bit Lleta

L'ALTRE dia vaig treure una rifeta: sis naps. I, cansat d'anar-me a gastar la calderilla a l'"Eden", se'm va ocórrer comprar unes mitges de seda a la meua dona.

Vaig entrar doncs, en un establiment menut que hi ha en una travessia de la Rambla, i allí em va rebre una noia que estava sola, i que no vaig poder esbrinar si era una dependenta o bé la filla de l'amo.

Em va ensenyar models de diverses classes, i com que al final jo li diguí que volia que les mitges fossin ben llargues, perquè la meua dona era molt alta, em va dir, amb un somris encisador:

—No tingui por, que aquestes li aniran bé. Veu? Es la mateixa mida que jo porto..

I, sense cap pudor, es va aixecar la faldilla fins a les cuixes, per a demostrar-me que no mentia...

M. Andanga

DE BON ACONTENTAR

L'ESCENA passa a la terrassa del Suiç, cantonada a la Plaça Reial. Són les onze del matí i dos amics estan fent la cerveseta, quan veuen passar una de les gentils feineres d'aquell cau que hi ha prop del carrer de Zurbarano, que venia de banyar-se.

—Es maca aquesta xicota! — exclama l'un.

—Estic segur que te la jalaries de seguida!

—Ja ho crec!

—Doncs, no t'hi divertiries gaire! No veus que està prima com un fideu?

—I què?

—Que hi trobaries pocs talls.

—Això raí. Jo, amb un, i com més petit millor, ja m'accontento!

Fi Blada

EL DEURE PENOS

QUAN en Sadó es va casar amab la xamosa Marguerida estava ben lluny de creure que aquella criatura que semblava innocent i candorosa era més ardent que una fornàl.

Però, ben aviat es va convèncer del seu erro.

La xicota exigia a cada moment la contribució matrimonial — eh, que parlem bé? — amb més energia que si s'hagués tractat d'exigir la contribució de l'Estat i ella hagués estat un agent recaptador. Això, al principi va plaure d'allò més

al marit, però en aquest món no hi ha res que no arribi a cansar i encara més quan te n'ofereixen en abundor.

Al cap d'un any, el compliment del deure d'espòs li va començar a semblar una càrrega.

Als dos, ja s'hauria desdit del casament, per tal que la Marguerideta el deixés dormir tranquil!

I al tercer any, quan mig desfet la dona li per metia cloure els ulls, exclamava sempre:

—Ara m'explico perquè diuen allò de la creu del matrimoni!

Any Mhetta

mies de ball, carrers foscos de l'Eixampla i cinemes amb reconcs privilegiats.

Tenia una impudícia que encara la feia més seductora. Un dia tot cargolant un xarlestón amb un adroguer de la "Bohemia", li digué:

—Oi que vostè no ho diria mai, que jo he estat tancada?

—No, maca — respongué el sarauista —. Jo més aviat diria que vostè ha estat sempre oberta.

Kar Tronets

JOC DE PARAULES

UNS amics nostres, aprofitant que el franc està a bon preu, se'n van anar cap a París, i, un cop a la "Ville Lumiere", el primer que van fer fou, naturalment, visitar un d'aquells establiments "que els costums reprobem i la policia tolera" i que segons les disposicions d'ordre públic franceses, han de tenir, precisament, un fanal vermell amb el número del carrer.

El preu no era car: cent francs compresa una sessió de cinematògraf on s'en veuen de verdes i de madures... Acabada aquesta, cadascú va agafar la xicoteta corresponent i al cap d'un quart,

L'ESBOJARRADA

LA Cristineta era una xamosa poncella que sentia moltes ganes de tornar-se flor es badellada. Tan fou així, que la seva mare, que no estava per romanços, la va tancar dos anys al Convent de la Punxa, passat el qual temps, i creient-la ja escarmentada, li retornà la llibertat, amb la qual la xicoteta va començar altra vegada la seva vida de freqüentació d'acadè-

—I com s'eixamplen els cors per aquests cims!
—Ai, sí, que s'eixamplen!...

tots els sommers grinyolaven com si allò fos un establiment on es practiqués el treball intensiu.

Acabada la funció es van tornar a trobar tots al saló i un d'ells va confessar que, fos pel cansanci, fos perquè havia begut molt o perquè li feia un xic de repar haver-se lés d'entendre amb una noia que no parlés català, no hi havia hagut res.

—Però res, res? — volgué precisar un dels amics.

—Absolutament — respongué l'home. — Imagineu-vos la plaça de la Concòrdia, sense l'Obelisc!

K. Britet

UN QUE PORTAVA PRESSA

AL carrer de Casanova viu una xicota que rep visites a domicili, al preu fixe i inva-riable de cinquanta endoles. El preu, pels temps que correm, és un xic car, però, reconeixem que la Roser, que aquest és el nom de la nostra protagonista, val això i molt més, tan física com fisiològicament.

Des del primer punt de vista, és una noia molt bufona, ben feta, blanca i seductora. Des del segon, és una excelent i enciclopèdica practicanta de les arts de l'amor.

L'altre mig dia va trucar a la seva porta un senyor que tenia l'auto aturat a la Diagonal.

—Que hi ha la senyoreta Roser? — va preguntar a la raspa.

—Sí, senyor — va respondre aquesta. — Ara s'està vestint.

—Doncs faci el favor de dir-li, de part de l'Ernest que no cal que continui.

Sis Tellet.

RESPOSTA OPORTUNA

L'ANGELETA i el seu amic es barallen perquè la xicota vol anar al teatre i ell diu que no, perquè l'endemà s'ha d'aixecar molt de matí.

La noia comença a protestar, dient que el seu amic no la vol complaure mai, que no està per ella, que allò és una indecència... Fins que en diu tantes que ell exclama:

—Ja n'estic cansat, de les teves sortides ridícules!

—Sortides ridícules! — contesta l'Angeleta. — Com si les teves entrades fossin gaire brillants!

K. Parró

—Aquesta flor la cuido amb tot el carinyo. Nestic veritablement gelosa i no permeto que ningú me la toqui.

LLISTA DE LA BOGADERA

L'A Nini — es diu Ramoneta, però es fa dir Nini perquè sona més bé i és més modern — té una minyoneta d'allò més caia i gairebé tan boja com la seva mestressa.

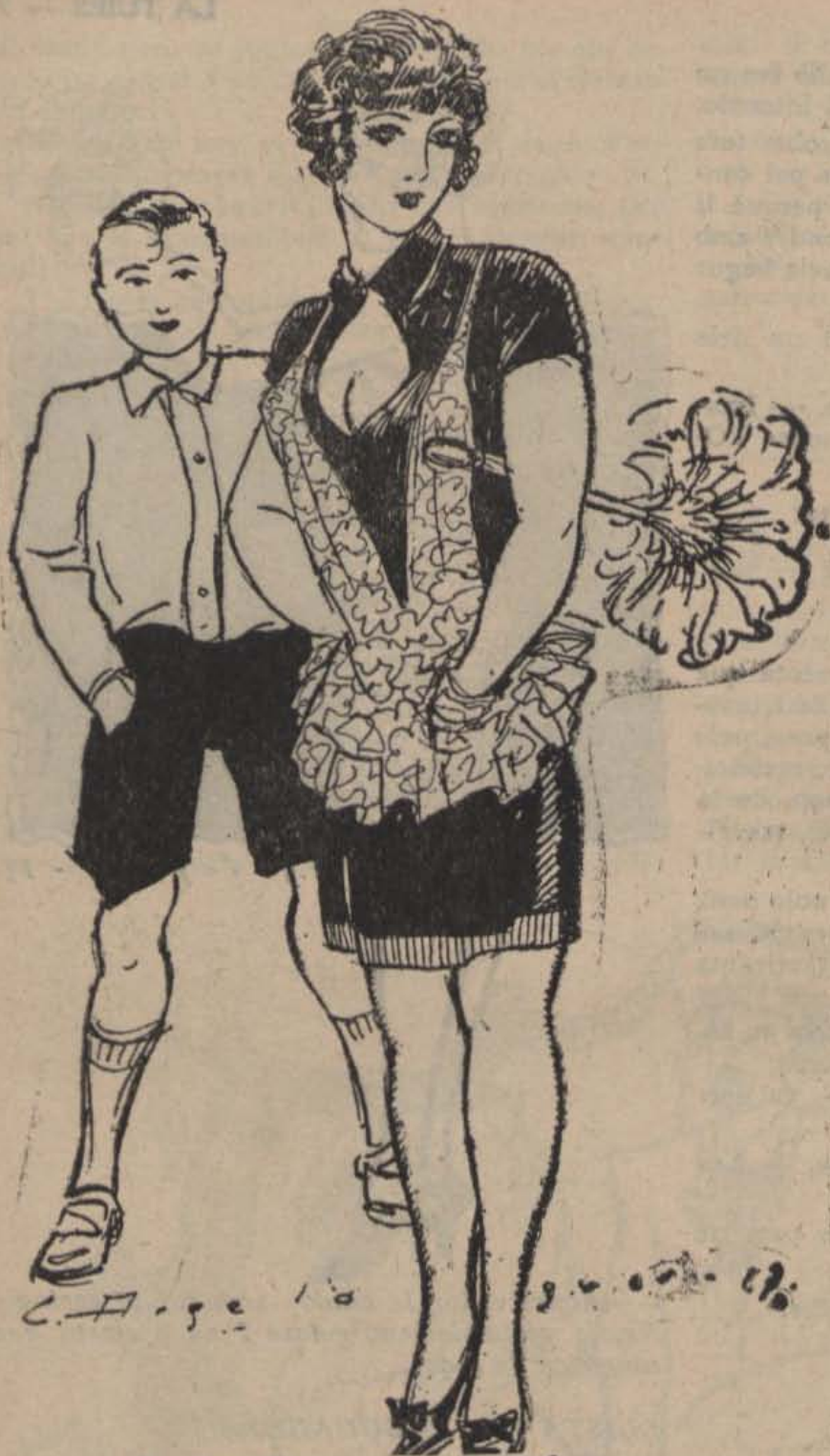
L'altre dia estaven preparant la roba per la bogadera — a ca la Nini no hi ha safareig — i la mestressa va dir:

—Caram! Set camises en una setmana té vostè, i jo, que sóc la mestressa, només en tinc tres?

—Comprengui — respongué l'aixerida raspa — que el seu amic és apoderat de Banca, i que el meu és carboner..

Van tresca

COSES DELS XINESOS

—Escolta, Ramoneta: m'hauries de preparar el bany.

—Tu també? Es veu que en aquesta casa, tots plegats m'haveu pres per una banyera!

A la Xina, també hi ha moralistes. Oh, no vos cregueu pas que aquestes plantes només neixin a Espanya. A la Xina, també se'n crien. I, naturalment, allà són més terribles que aquí. Ara, a les xineses, els ha sortit un gra molt gros que les té totes preocupades. Figureu-vos que acaben de publicar el següent ban, d'una moralitat que espatterra:

“S'adverteix que d'avui endavant es perseguirà intensament la llicència en el vestir. No es permetrà que ni les jovenetes naturals del país ni les co-naturals o estrangeres, llueixin mànega curta i pantaló obert de dalt, ja que aquestes exhibicions de la carn, trastornen els costums del país.” (Nosaltres guillem més que de pressa cap a la Xina a trastornar-nos i embabiecar-nos amb aquests pantalons oberts de dalt).

“Així mateix es perseguirà a les senyores que en el caminar accentuïn els moviments lascius.” (Res, res, cap a la Xina falta gent.)

“I s'adverteix novament que estan sotmeses a complir les prescripcions d'aquest ban, així les naturals, com les co-naturals del país.”

Ja sabem perquè no es fan distincions: a les unes les perseguiran per “xines” i a les altres per “co-xines”.

Ai, senyor! I tant bufones com deuen ésser, pobretes, amb els moviments indolents de garteta i amb els pantalonets oberts de dalt!

R. Tallet

DES DE BELLVER

A Bellver, poble pintoresc de l'alta muntanya pirenenca, encara que sembli que tot han d'ésser paisatges, boscos i precipicis, també hi neixen i s'hi desenrotllen tendres i gentils jovenetes, desitjoses i amants de seguir

totes les modes, des de les més elegants a les més ridícoles.

Des de fa algun temps, sembla que tinguin un deliri pels vestits amb llargues rengleres de botons. Tan al davant com al darrera, com als costats, no pot faltar-hi l'imprescindible botó de moda.

L'altra dia, va entrar en el saló de ball una

simpàtica i ben formada noia que portava damunt del més exuberant de les seves formes posteriors, una gran renglera de botons, per cert molt ben col·locats.

Un jove dels que es distingeixen sempre pel seu esperit barrilaire, volgué fer brometa amb la gentil criatura i tot mirant a la noia digué a un seu company:

—Jo, quan veig aquests darreres embotonats, em vénen ganes de fer alguna cosa amb els botons.

La noia, que ho va sentir, es girà i encarant-se amb el jove, li digué amb tota la seva innocència:

—Això rai, en el sastre n'hi van sobrar dos, que te'ls pot col·locar a tu i en podràs fer el que vulguis.

Fy Blada.

LA RECEPTA

LAGNETA és una viudeta molt encisadora i provocativa. D'ençà de la mort del seu marit, està molt groga i tan trista, que no pot passar sense cridar el seu metge que és un jove guapo com un pel·liculer de moda i el qual ja la visitava en vida del seu marit.

I no fent-se pregar gaire, compareix amb puntualitat a casa de la viudeta, que corre al rebedor tota contenta.

Ell, que no és manco, però sí prudent, li dona les gràcies.

—Ai, doctor! — tot seguit afegeix.

—Què te? Dona... no s'espanti tan aviat.

Els dos s'assenten en un sofà.

La vídua, dissimulant i amb intenció, comença dient:

—Si senyor... Em trobo en un estat, que no sóc bona per fer res; em torno pàl·lida i xacrosa... un aborriments... uns calors... vaja senyor doctor... que no sé lo que tinc... ara mateix m'agafen ganes...

—A veiem, tregui la llengua... sí... la té una miqueta bruta; permeti'm... (li agafa la munyeca) té una mica de febre.

Es posa el rellotge a la butxaca i després de tres minuts, diu:

—El que a vostè li convindria, però molt, que crec que seria una medicina confortable, és que es tornés a casar.

Ella, despreocupada:

—Suposant que vostè ho creu així, es vol casar amb mi?

Però dit amb tal forma incitadora, mig seriós i mig en broma, que l'Agustí espantat digué:

—Senyora, els metges, com vostè sap, dintre d'aquest cas sols ens limitem a receptar... però no despatxem mai les receptes.

Tit Hella

—Aquest senyor que entra no sé si voldrà que li col·loqui una flor, o posar me la ell a mi.

—Noia, no m'agrada que pengis al balcó les teves prenes íntimes.

—Veus, amb això trobo que tens raó: aquestes coses només s'han d'ensenyar en llocs discrets.

ALVOLTANT DEL BRASER

ALERTA, MINYONS!

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES que se'ns envïïn propis d'ésser contats a les velles xacroses de quinze anys per amunt i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires llegidors de LA TUIES. D'aquests contes, en premiarem un cada número, amb la respectable quantitat de "deu peles", cobrables en la nostra Administració o per gir postal als que visquin fora de Barcelona. Alerta, doncs, i apretar l'à! *kl*

EL SASTRE DISTRET

EL senyor Pepet, l'excel·lent sastre per dames i senyors, està prenent la mida d'un vestit de muntar a la baronesa de Muntobé.

Agenollat als seus peus, va midant i cantant números, que un dependent va anotant.

En pendre la mida d'un dels cuixots, pregunta distretament:

—Esquerra o dreta?

Naturalment, la marquesa no va saber de què li parlaven.

Tall A. D'Or

QUESTIO DE MESURES

SENTIT al "Turó", una d'aquestes xafagoses i empipadores nits.

Una mamà i dues filles cerquen seient. El cambrer procura col·locarles en bon lloc.

—Sobretot — diu la mamà, que pesa noranta quilos — cerqui'm un lloc ample.

—Naturalment! — respon el cambrer —. Ja sé

que les senyores com vostè tenen d'estar sempre més amples que les seves filles!

Dy Dhalet

ELS INCONVENIENTS DE L'EXPERIENCIA

A la Carolina, una noia que va venir a servir a Barcelona, n'hi van fer una de crespa. Res, que la cintura se li va desformar com si tingués hidropesia.

—A veure si et servirà d'experiència! — li va dir la seva mestressa —. Sembla mentida que t'hagis deixat entabanar d'aquesta manera!

—Veurà, senyoreta — féu la Carolina —. Jo volia sapiguer el que era això, i com que havia sentit a dir que el sapiguer no ocupa lloc...

V. Arreta

LA LLIÇO DE LA NEGRA

DES de que la saladíssima Josefina Baker va ensenyar als parisencs el xarleston, després, naturalment, d'haver-los-hi ensenyat els braços, les anques, les cuixes, el melic i la fe de baptisme a tota Europa, que no és al cap d'avall més que un reflexe de la vella Lutècia, ens hem aficionat enormement a les ballarines negres.

Cert professor de ball, resident a Barcelona, ha estat sis mesos de viatge i n'ha portat una de les illes Havai, que constitueix, segons ell creu, una veritable troballa.

Ara l'està acabant d'ensinistrar, i la temporada d'hivern pensa llançar-la com a gran estrella en un popular cafè concert barceloní.

No sols l'ensinya de ballar, sinó que li dóna lliçons de català i de mundanologia.

L'altre dia li explicava els noms de totes les parts del cos en la nostra dolça llengua.

—Veus? Això són les cames. Això les cuixes. Això el ventre...

De prompte, la xicoteta va designar el lloc més interessant de la seva persona, i exclamà:

—What is that called? (Com se'n diu, d'això?)

—D'això — féu el professor — se'n diu el telèfon.

—Ah, yes... telephone...

—Sí. Tingues compte que no te l'espatlli ningú i sobretot, no hi deixis mai telefonar si no et paguen la comunicació per endavant...

Marcel Terra

AL RESTAURANT

EN un d'aquests restaurants on donen tres plats per vuit rals, amb purga i vuit dies de llit obligatoris, va entrar l'altre dia un senyor a esmorzar, dient al cambrer:

—Porti'm un ou passat per aigua i una copeta de vi ranci.

El moço obeí i al cap de poca estona va portar un ou contemporani de la "Chelito" i una copeta de vi més clar que la camisa d'una cupletista.

—Escolti—va fer el client—. Vostè ha canviat els termes.

—Què vol dir? — féu el cambrer.

—Senzillament: que ho ha fet al revés: m'ha portat un ou ranci i vi passat per aigua.

Tonet

LA VACUNA

UNA figuranta de revista va anar a casa del metge a vacunar-se. Quan l'home ja ho tenia tot preparat, la xicoteta li va dir:

—On me l'aplicarà la vacuna?

El facultatiu li va contestar que li podia aplicar en un braç, a les cuixes, en aquelles carnositats que els francesos aficionats a la disciplina en diuen "el mapamundi"... Però cap d'aquells llocs convenia a la xicoteta. Tenia por de què quan sortís a treballar, s'hi fixés algú del públic i fés broma.

Després de molt rumiar, la xicoteta va tenir una idea i preguntà al metge la mar de seriosa:

—I, digui, doctor: no me la podria aplicar a la cara?

HISTORIA D'UN PLATAN

AIXO va va passar en una plataforma d'autobús de la línia de Gràcia a la Barceloneta i servidor ho sap perquè li va contar una persona

que hi era, com diuen les porteres quan parlen malament d'algun veí.

Una xicoteta que viu a Gràcia, se'n va anar als banys. Mentre esperava l'autobús, va passar un home amb un carretó de plàtens, i la noia n'hi va comprar un per a menjar-se'l després de sortir de l'aigua.

Pagà els deu centímetres que valia i se'l guardà a la butxaca del davantal.

L'autobús arribava. La xicoteta hi va pujar. Però, sigui perquè es recordés tard de cercar lloc, o per la gran aglomeració de gent, no li va quedar més remei que quedar-se a la plataforma, que anava curulla de gent.

La xicoteta va pensar en el seu pobre plàtan, que moriria aixafat dintre la seva butxaca entre mig d'aquella gernació. I va tenir una idea. Posar la mà al davantal i, agafant-lo, fer-hi amb els dits una mena de muralla que el protegís contra les empenyes que podia rebre.

I, oh miraculós procediment! El plàtan, d'aquella manera, no sofria gens i es mantenia dur i sencer.

Fins que, en arribar als banys, una veu molt sauau i temptadora li va dir a cau d'orella:

—Suposo, nena, que ara no em deixarà pas que me'n vagi així, oi?

El que parlava així, era un jove molt simpàtic i afalagador. La xicoteta s'havia equivocat de butxaca i de plàtan!

Amb la qual cosa es demostra un cop més que els plàtans han sigut sempre la perdició de les noies, perquè ja suposaran vostès que, després del que havem explicat, la nostra protagonista no va anar als banys, sinó a un reservat de cert brenador, on va perdre el món de vista.

Tit Hella

PINTURA IMPRESSIONISTA

EN cert saló d'art, que naturalment, no és barceloní, perquè sí ho fos, no hi mancaria la protesta d'alguna comissió de dames d'Estropajosa, s'hi exhibeix un quadre, magníficament pintat, per cert, que representa una banyista vista d'esquena i assentada damunt d'un roc. El maillot se li ha enganxat a la roca, obrint-se de dalt a baix i deixant veure una part posterior més bufona que ana ombrel·la, com deia Don Jaume el Conquistador a la famosa obra pitarrasca i nandulandesca.

L'autor, que ultra ésser un gran pintor és un bon humorista, l'ha titulada així:

"Efecte de lluna."

Quan a Barcelona tindrem pintors que es dediquin a n'aquesta mena de treballs?

S. Eca Rip

Conte premiat en el número passat:

UNA ESTRENA

EL PERILL DE LES PASSIONS

S ENTIT dijous passat a la Garnja Royal (autenticitat garantida) entre dues elegants:

- Noia, no tinc més remei: haig de separar-me de l'Albert.
- Que t'és infidel?
- Gens ni mica.
- Que et regateja les mesades?
- No res d'això!
- Que no l'estimes?
- Massa! Precisament, és per això que em veig obligada a deixar-lo!
- No m'ho explico!
- Doncs, ja ho comprendràs de seguida. De tant que l'estimo resulta que mai no m'enrecordo de demanar-li diners!

B. Orrango.

ELS AIXERITS FERROVIARIS

C OM no deuen ignorar els nostres llegidors, quan durant un trajecte de ferrocarril passa quelcom d'anormal, els caps d'estació tenen el deure de trametre un "parte" a la capital més pròxima per tal que el fet es posi en coneixement de les autoritats, si hi ha lloc.

Entre els ferroviaris, els nandulandistes abunden. Una prova palpable n'és aquesta comunicació, que es va rebre a Girona fa pocs dies:

"El cap del tren número 24 telegrafia a la Direcció General que al quilòmetre trenta dos s'ha tirat a la via una noia d'uns divuit anys, molt ben abillada i agraciada. Reconeguda la línia, ha estat trobada en braços del capatàs de brigada que la tenia dreta."

Tanmateix, estan de broma els ferroviaris!

Bur Letta

P A G E O L
CURA LAS ENFERMEDADES DE LAS VIAS URINARIAS

Obra pronto y radicalmente — Suprime los dolores y evita toda clase de complicaciones
Blenorragias agudas y crónicas — Prostatitis
Estrecheces — Cistitis

Una buena limpieza interna con cura todas las heridas del amor
P A G E O L

Erotyl: és el producte magn per a combatre eficaçment la **IMPO-TENCIA** i la **NEURASTENIA**, per cròniques i rebels que sigan a tot altre tractament

Venda a l'engròs i detall: *Alt de Sant Pere, 50 farmàcia del Doctor W. DUTREM. Barcelona*

Impremta Laietana. - Bon de Sant Pere, 9 - Barcelona

EL PAPER D'AQUESTA REVISTA, HA
ESTAT ESPECIALMENT FABRICAT PER

"LA PAPELERA DE CEGAMA"
representant a Barcelona:
— TOMAS RIBALTA — Valencia, 316 —

L'altre dia, a un estimat confrare regional, li van imposar una suspensió per certa relliscada. Un diari de la nit reproduceix la comunicació de la suspensió, que acaba així: "Lo que comunico a usted para su conocimiento y "afectos" acordados, esperando se sirva autorizar con su firma el recibí en el duplicado de la presente, que es adjunto."

Vaja uns afectes, senyors!
 que gasten en aquests temps!
 Obligar a fer vacances
 i a que et gastis els quartets!

EL CONSEJERO DEL AMOR

DIJOUS passat, en Parera, el popular baríton del Còmic, va acomiadar-se del públic i amb aquest motiu hi va haver funció extraordinària al popularíssim teatre del Paral·lel.

Fou una festa simpàtica, on en Pepet recollí les proves d'admiració del gènere femení.

EL CONSEJERO DEL AMOR

MUTT and Jeff, de la mateixa casa, guillen definitivament i ho sentim, perquè és una de les poques atraccions veritat que han actuat a Barcelona.

Esperem que aquests dos negres algun dia tornaran i de parlar del seu art, nova ocasió ens donaran.

EL CONSEJERO DEL AMOR

LA dansarina "Rajah", que és el darrer número de força presentat per l'empresa del Còmic a la "Revue en Folies", du amb ella una serp que no mossega i que transforma l'escenari en una mena de Paradís terrenal i l'Índia en ques-

tió és una Eva moderna amb la qual faríem molt gustosament l'Adam.

Però creiem que la poma no la podríem crospar perquè la Rajah no deixa que s'acosti cap amic.

EL CONSEJERO DEL AMOR

ANANT pel carrer de Girona hem vist un automòbil de proves amb la següent curiosa inscripció: "Escuela de Condon".

Això, naturalment, és una abreviatura un xic capritxosa de "conducción".

Però al mirar aquest rètol que resulta enrevessat en els neumàtics, de cop, una estona hem pensat.

EL CONSEJERO DEL AMOR

UN telegrama de "La Nación", de Buenos Aires:

"Contra el Monoplano Alcohólico — (Cable Especial de la Redacción de "El Mundo" en Madrid). — Valdepeñas, junio 18. — Hoy tuvo lugar una magna reunión de vinicultores, durante la cual se acordó protestar contra el proyectado monopolio del alcohol."

No sabíem que amb l'alcohol es pogués fer un monoplà ja feia bé aquella vella no volent-la pas dinyar!

EP!... EP!... No ho dubteu ni un moment: Per bones gomes higièniques. — Per bons lavatges higiènics. Per bons pòlvors de matar cabres: **LA MUNDIAL**. — **ESPALTER**, 6

NOTA

Se serveixen comandes per correu, amb tota discreció

AL Tívoli es va estrenar una cosa sense suc ni truc, que portava per títol "Se ondulan señoras".

I en sortir de la funció em deia el senyor Trepap — Amb això d'aquests barbers sis peles m'han afaitat.

EL CONSEJERO DEL AMOR

EL señor cura y los ricos", adaptació de la deliciosa obra del Clément Vautel, que ja s'ha vist en castellà en cinema, s'ha estrenat a Eldorado per la companyia Alba-Bonafé, amb un èxit tan sorollós com merescut.

Perquè l'obra és molt graciosa i la interpreten molt bé, conservant tot l'humorisme que va imprimir-hi en Vautel.

EL CONSEJERO DEL AMOR

Al'Apolo Palace ha debutat una senyora que es diu Glòria Velázquez. En llegir aquest nom, hem pensat sense voler amb els quadros... i hem hagut de córrer cap a ca la Madamette Petit.

Anar a l'Apolo Palace resulta avui perillós, perquè t'obliga a gastar en sortir, un duro o dos.

EL CONSEJERO DEL AMOR

DIUEN de Txecoslovàquia que a Praga s'ha estrenat amb gran èxit, una adaptació teatral del "Quixot".

Que el "Quixot" facin a Praga és un esdeveniment, perquè em sembla n'hi ha prou amb que a n'aquí l'estem fent.

EL CONSEJERO DEL AMOR

AL "Moulin Rouge" han estrenat una revista sense pretensions, que du per nom "Femina o Mujeres y Flores". Entreté i fa passar l'estona, que és sens dubte el que s'han proposat el director artístic.

Com que les dones que hi surten molt rebé totes estan tothom "Mujeres y Flores" voldria anar a ensumar.

L'Afarta Pobres

«LA MASCOTA»

(casa dedicada sols a la venda de gomes higieniques de las millors marques «Sense rival»)

PROVEU-LES Y US CONVENCEREU

MATA-CABRES 50 C^{ts} CAPSA

1. SAN RAMÓN, 1. BARCELONA

MAISON MEUBLE

(VERDURA)

Carrer de Barbarà, 27

Ascensor

Telèfon 3221 — A.

Gran comoditat — Saletes de bany — Telèfon privat

Ventiladors elèctrics — Habitacions a 5 ptes.

Reserva absoluta

Mod'Or Meublée

(VERDURA)

Porta de Santa Madrona, 6
 al costat del Teatro-Circo Barcelonés

Telèfon 4668 — A.

SARNA

(RONYA)

es cura en deu minuts amb

SULFURETO

CABALLERO

Comte de l'Asalt, 86

i centres d'específics

Barcelona

UNA REVOLUCIÓN CIENTÍFICA

¿Quiere usted alcanzar éxito en todas sus empresas?

Compre la maravillosa obra

El Tatwámetro

y ella le dirá el momento oportuno en que podrá ejercer influencia sobre sus semejantes y la ocasión más propicia para dominar el éxito en sus empresas.

Precio: 5 pesetas

Pedidos a: **J. Sanxo, editor, Bou de San Pedro, 9**

BARCELONA

Prou angúnies!!

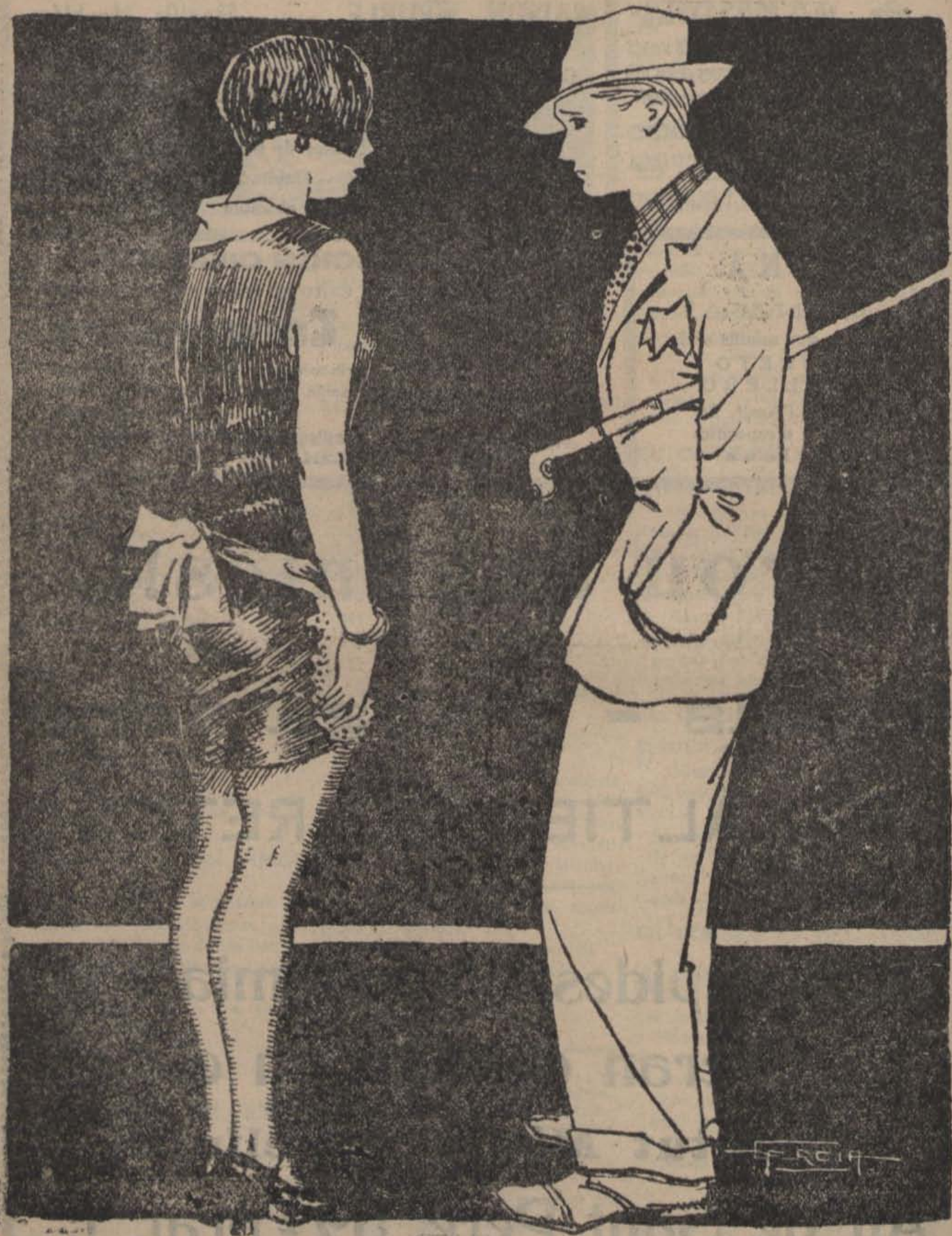
Sífilis - Purgacions

MALALTIES SECRETES

Amb rapidesa i economia vos seran curades en el

“Institut Mèdic Policlínic”

Alt de Sant Pere, 59 - pral. 1.^a

—I com és, senyoret, que cada nit surt? Què en treu d'això?
—Oh, no es tracta pas de treure.